

*Sygn. akt II AKa 8/21*

## WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

*Dnia 19 maja 2021 r.*

*Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:*

*Przewodniczący SSA Katarzyna Capałowska (spr.)*

*Sędziowie SA Marzanna A. Piekarska - Drązek*

*SA Ewa Gregajtys*

*Protokolant: sekr. sąd. Joanna Zdanowska*

*przy udziale prokuratora Szymona Liszewskiego*

*po rozpoznaniu 7 maja 2021 r.*

*sprawy*

*1. A. C. (1), ur. (...) w P., syna R. i A.,*

*oskarżonego z art.13§1 kk w zw. z art.280§2 kk w zb. z art.280§2 kk w zw. z art.11§2 kk;*

*2. M. G. (1), ur. (...) w W., syna T. i E.,*

*oskarżonego z art.13§1 kk w zw. z art.280§2 kk w zb. z art.280§2 kk w zw. z art.11§2 kk*

*na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych*

*od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie*

*z dnia 29 września 2020 r. sygn. XII K 97/20;*

*1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. I w ten sposób, że z opisu czynu eliminuje słowa „zadanego przez A. C. (1)”;*

*2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;*

*3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego M. G. (1) w postępowaniu odwoławczym.*

*4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego A. C. (1) w postępowaniu odwoławczym.*

*5. zwalnia oskarżonych M. G. (1) i A. C. (1) od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa;*

## UZASADNIENIE

<b>UZASADNIENIE</b>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 8/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>		

**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 września 2020 r. sygn. akt XII K 97/20.

**1.2. Podmiot wnoszący apelację**

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# obrońcy oskarżonych

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

**1.3. Granice zaskarżenia**

**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

# na korzyść

# w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b><i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i></b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

#### **1.4. Wnioski**

#	uchylenie (wniosek alternatywny)	#	zmiana
---	----------------------------------	---	--------

#### **2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

##### **2.1. Ustalenie faktów**

<b><u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u></b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego.		
<b><u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u></b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

		Nie prowadzono postępowania dowodowego.			
--	--	---	--	--	--

## **2.2. Ocena dowodów**

<b><u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u></b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<b><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>Obrońca oskarżonego M. G. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</u></p> <p>I. naruszenie prawa procesowego, mogącego mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w w. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez ocenę materiału dowodowego wbrew zasadom logiki</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

i doświadczenia życiowego, oraz  
wbrew wskazaniom wiedzy tj.

# niezasadny

1) poprzez stwierdzenie w uzasadnieniu wyroku, iż M. G. (1) „uderzył D. Ż. (1) otwartą dłonią w twarz”, w sytuacji gdy w punkcie I wyroku brak jest w opisie czynu

przypisanego M. G. (1) ażeby wobec D. Ż. (1) użył on jakiegokolwiek

przemocy w tym, że „uderzył D. Ż. (1) otwartą dłonią w twarz”, ograniczając się

jedynie-” do wskazania--w tymże punkcie I (pierwszym) wyroku do stwierdzenia, iż oskarżeni

„(...) dokonali rozboju na małoletnim D. Ż. (...),” nie wskazując jednak w jaki sposób wspomniany rozbój miałby przebiegać,

2) poprzez uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonych S. S. (1) oraz D. Ż. w zakresie w jakim mówili o tym, iż oskarżeni posługiwali się nożem, w sytuacji gdy oskarżeni zgodnie wyjaśnili, iż nie było żadnego noża ani innych niebezpiecznych narzędzi na miejscu zdarzenia, a depozycje obu pokrzywdzonych w zakresie noża są sprzeczne, niekonsekwentne oraz nielogiczne, co w konsekwencji doprowadziło do przypisania oskarżonemu M. G. (1) błędnej kwalfikacji prawnej w postaci kwalifikowanego rozboju z art. 280 § 2 k.k.,

3) poprzez ustalenie, iż M. G. (1) i A. C. (1) działali wspólnie i w porozumieniu oraz, że M. G. (1) obejmował swoją świadomością wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 280 § 2 k.k. w tym w szczególności posługiwanie się nożem przez A. C. (1), w sytuacji gdy M. G. (1) nie miał

wiedzy, że A. C. (1), zamierza użyć noża i nie akceptował tego, o czym świadczy odepchnięcie przez M. G. (1) A. C. (1), mającego trzymać nóż przy szyi S. S. (1), co konsekwencji doprowadziło do przypisania M. G. (1) kwalifikowanego typu rozboju z użyciem noża z art. 280 §2 k.k.,

II. rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 154 k.p.k., mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez błędne ustalenie, iż to M. G. (1) uderzył S. S. (1) w twarz z otwartej ręki, robiąc jednakże takie ustalenie jedynie w

uzasadnieniu wyroku, wskazując jednocześnie, że rzekomo w opisie przypisanego czynu

nastąpiła oczywista omyłka pisarska, poprzez wskazanie, iż to A. C. (1) uderzył z otwartej ręki S. S. (1), co świadczy o rażącym poziomie wadliwości orzekania przez Sąd I instancji, który uciekł się do instytucji oczywistej omyłki pisarskiej, ażeby usprawiedliwić swój rażący błąd, nie próbując nawet po wydaniu wyroku dokonać jego sprostowania w trybie art. 154 k.p.k.,

III. rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 624§ 1 k.p.k. poprzez nie zwolnienie

oskarżonego M. G. (1) od kosztów sądowych, uznając że brak jest podstaw do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, w sytuacji gdy M. G. (1) od ponad 6 (sześciu) miesięcy pozostawał bez pracy, miał trudną sytuację rodzinną tj. czworo rodzeństwa, w tym dwoje sióstr z orzeczoną niepełnosprawnością,

IV. rażąco niewspółmierność kary, polegającą na nie wzięciu pod uwagę, iż M. G. (1) odciągnął A. C. (1) z nożem od S. S. (1), nie chcąc ażeby ten zrobił pokrzywdzonemu krzywdę rzekomym nożem, a także poprzez nie zastosowanie wobec M. G. (1) nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 2 k.k., a nawet nie podejmując rozważenia wniosku obrońcy w tym kierunku, pomimo że M. G. (1) wyraził autentyczną skruchę i przeprosił obu pokrzywdzonych, a przedstawiciele ustawowi małoletnich pokrzywdzonych przyjęli przeprosiny.

Obrońca oskarżonego A. C. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj.:

w zakresie punktu I

art. 7 kpk przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w postaci wyjaśnień A. C. (1), w postaci niedania mu wiary w zakresie jego deklaracji, że podczas przedmiotowego zdarzenia me posiadał noża, w sytuacji gdy jego wyjaśnienia w tym zakresie są spójne z wyjaśnieniami drugiego z oskarżonych, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego poprzez przyjęcie, że oskarżony podczas przedmiotowego zdarzenia posługiwał się nożem.

w zakresie punktu II

art. 7 kpk przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w postaci wyjaśnień A. C. (1), poprzez niedanie mu wiary w zakresie jego deklaracji, że me popełnił przestępstwa kierowania



	<p>gróźb pozbawienia życia O. S. oraz J. S. oraz innego przestępstwa na szkodę N. S. co w konsekwencji <u>doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych</u> w zakresie sprawstwa oskarżonego.</p> <p>W zakresie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu: na podstawie art. 438 pkt. 2 kpk w odniesieniu do orzeczeniu o kosztach:</p> <p>mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art.</p> <p>618§ 1 pkt. 11 k.p.k. w zw. z 14 ust. 1 pkt 2) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości</p> <p>z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez nie orzeczenie na rzecz adw. M. B. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej tytułem obrony na etapie postępowania przygotowawczego prowadzonego w formie śledztwa, oraz na etapie sądowym, pomimo złożenia stosownego wniosku w tym przedmiocie.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>I. Odnośnie zarzutów do wyroku Sadu Okręgowego zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego M. G. (1):</p> <p>1. Zarzut obraży prawa procesowego w postaci przepisów art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 5 §2 kpk jest niezasadny. Na wstępie należy poczynić uwagę w kwestii</p>		

poruszonej w apelacji obrońcy obraży prawa procesowego – art. 410 kpk oraz art. 7 kpk. Godzi się podkreślić, iż przepisu art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 kpk.

Kolejno – w odniesieniu do zarzutów przedstawionych przez obrońcę w pkt. I. 1-3 apelacji – kluczowym dla ustaleń i opisu czynu przypisanego obu oskarżonym w pkt I wyroku Sądu Okręgowego ( z uwzględnieniem eliminacji w wyniku postępowania odwoławczego frazy: „zadanego przez A. C. (1)”) był fakt działania przez oskarżonych wspólnie i w porozumieniu oraz dokonanie analizy, czy zostały

spełnione przesłanki art. 280 §2 kk. Kwalifikowane przestępstwo rozboju polega na działaniu przy posłużeniu się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym narzędziem, a także dopuszczeniu się rozboju wspólnie z osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem lub sposobem. W przypadku wykazania, że sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu, a groźba użycia przemocy wobec osoby polegała na użyciu noża, wówczas dla bytu przestępstwa z art. 280 §2 kk stawało się irrelewantne czy nastąpiła równocześnie przemoc wobec osoby w postaci uderzenia w twarz pokrzywdzonego i który z oskarżonych uderzał otwartą dłonią w twarz pokrzywdzonego, bowiem wyczerpanie znamienia czynu z art. 280 §2 kk ( groźba użycia noża) ze względu na przyjętą kwalifikację „wyprzedzało” znamię użycia przemocy wobec osoby.

Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, iż zarzuty opisane w akcie oskarżenia w punktach I i II, stanowią jeden czyn. Sąd ten analizując przebieg zdarzeń (w odniesieniu do zachowania obu oskarżonych) zasadnie wskazał, iż zachodziła jedność miejsca, czasu i osób biorących udział w wydarzeniach. Sąd Okręgowy wykazał, z jakiej przyczyny odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonych, którzy zaprzeczali użyciu noża. Zeznania pokrzywdzonych, składane przecież niezależnie od siebie, korelowały ze sobą i tworzyły spójny obraz wydarzeń. Podkreślenia wymaga, iż opis noża użytego w trakcie zdarzenia był zbieżny w zeznaniach obu pokrzywdzonych – obydwaj na etapie postępowania przygotowawczego (a więc w bliskości czasowej od zdarzeń) zeznali, że był to nóż rozkładany „motylkowy”. Z uwagi na dynamikę

zdarzeń i stres, jaki towarzyszył wówczas pokrzywdzonym trudno wymagać, aby każdy z pokrzywdzonych opisywał detale czy wymiary tego noża. Nie można się zgodzić z tezą, iż oskarżeni M. G. (1) i A. C. (1) działali niezależnie od siebie. O wspólnym działaniu i zawarciu porozumienia przestępnego świadczą zeznania obu pokrzywdzonych. Z zeznań D. Ż. (1) i S. S. (1) (k. 224-226) wynika, że obydwaj oskarżeni podchodzili do każdego z pokrzywdzonych, którzy to oczekiwali na przystanku autobusowym. Na początek zaczęli „zaczepiać” S. S. o to, czy ma pieniądze i telefon. A następnie zażądali od D. Ż. telefonu. Świadek D. Ż. (1) dłużej uczestniczył w zdarzeniach (aniżeli S. S., któremu udało się oddalić). Z zeznań świadka Ż. wynika, iż istotnie raz M. G. próbował powstrzymać oskarżonego A. C., kiedy ten przystawił nóż blisko szyi pokrzywdzonego S. S. (1), („bo nie wiadomo co by się stało” vide: zeznania S. S. k. 225 odwrót) mimo to oskarżony M. G. akceptował używanie noża – gdy oskarżony A. C. przybliżał nóż także w okolice bioder D. Ż., wówczas nikt go nie powstrzymywał. M. G. stał obok oskarżonego A. C., gdy ten trzymając nóż zwrócił się do D. Ż. aby wyjął telefon „bo inaczej dostanie nożem”. A z obserwacji D. Ż. (k. 225) wynika, że widział on jak przekazywali sobie ten nóż. Z powyższych faktów Sąd Okręgowy zasadnie wysnuł wniosek o wspólnym działaniu i porozumieniu oskarżonych a także o groźbie użycia noża. Ustalony stan faktycznego i subsumpcję w uzasadnieniu do swojego judykatu Sąd Okręgowy prawidłowo i logicznie uargumentował, zgodnie z dyspozycją art. 7 kpk.

Kolejno Sąd odwoławczy nie dostrzegł naruszenia przepisu art. 5 §2 kpk. Przepis ten adresowany jest do Sądu. W ustalonym stanie faktycznym, po dokonanej analizie materiału dowodowego i ocenie wiarygodności dowodów, Sąd nie stwierdził, aby zachodziły wątpliwości co do przebiegu zdarzeń. Podzielając wywody Sądu Okręgowego co do oceny dowodów, Sąd odwoławczy nie stwierdza aby doszło do naruszenia przepisu art. 5 §2 kpk, jak również przeprowadzona analiza dowodów nie daje podstaw do uznania, aby doszło do błędu w ustaleniach faktycznych.

W świetle zgromadzonych i ocenionych przez Sąd Okręgowy dowodów oczywistym jest, iż niewłaściwie w czynie przypisanym w pkt. I wyroku wskazano, iż to A. C. (1) uderzył otwartą ręką w twarz pokrzywdzonego S. S. (1). Sąd Okręgowy wyjaśnił i tę okoliczność na ostatniej karcie. Z dowodów zebranych w sprawie wynika, iż takie działanie należało przypisać drugiemu z oskarżonych. Jednakże przedstawiony w związku z tym zarzut apelacji obrazy art. 7 kpk w związku z art. 154 kpk nie jest zasadny. Po pierwsze z ustaleń faktycznych Sadu wynika, że to nie A. C. (1) uderzył w twarz S. S. (1). A jeśli omyłkowo osoba A. C. (1) w tym kontekście (użycia przemocy) znalazła się w opisie czynu przypisanego, to z pewnością, takiej omyłki nie należy prostować w trybie art. 154 kpk. Dyspozycja tego artykułu jasno dotyczy sprostowania protokołu lub zapisu dźwięku. Zatem wykluczone jest prostowanie na zasadzie art. 154 kpk sentencji wyroku. Jediną możliwością w tym stanie faktycznym i prawnym (przy apelacji skierowanej na korzyść

oskarżonego) było wyeliminowanie z opisu czynu przez Sąd odwoławczy słów: „zadanego przez A. C. (1)”, bez uszczerbku dla kwalifikacji prawnej czynu z art. 280 §2 kk.

Również niezasadny a nawet wewnętrznie niespójny jest zarzut rażącej niewspółmierności kary i niezłagodzenia jej na podstawie art. 60 §2 kk. Z jednej strony obrońca podnosi, iż M. G. (1) odciągał A. C. (1) z nożem od S. S., aby nie uczynić pokrzywdzonemu krzywdy, a z drugiej - wskazuje, że nóż był „rzekomy” lub „nie było żadnego noża”. Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż kary wymierzone obu oskarżonym za czyn z pkt. I wyroku były miarkowane i dostosowane do roli każdego z oskarżonych, zgodne z zasadami prewencji ogólnej i szczególnej, a nadto zostały orzeczone w dolnych granicach zagrożenia sankcją karną, odpowiadają wysokiej szkodliwości społecznej przypisanych oskarżonym czynów. Fakt, że oskarżony M. G. posiada rodzeństwo w tym siostry w takim stanie zdrowia, z orzeczonym stopniem niepełnosprawności (ADHD oraz autyzm) nie może wpływać na rozmiar orzeczonej kary, gdyż oskarżony decydując się na popełnienie czynu zabronionego, winien liczyć się z nieuchronnością kary i represją karną adekwatną do własnego postępowania.

II. Również zarzuty przedstawione w apelacji obrońcy A. C. (1) okazały się niezasadne.

Przypomnieć i powtórzyć należy uwagi poczynione na wstępie w zakresie wniosków apelacji obrońcy oskarżonego M. G., a także argumentację dotyczącą przypisania

oskarżonym czynu z art. 280 §2 kk jako popełnionego wspólnie i w porozumieniu. Przypomnieć należy, iż nie każdy z przeprowadzonych na rozprawie główniej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Wyjaśnienia złożone przez oskarżonych podlegają takiej samej ocenie jak zeznania świadków. In concreto Sąd zasadnie dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonych, składanym niezależnie od siebie, z zachowaniem obiektywizmu (np. kwestia, że M. G. odciągał A. C. od S. S. w pewnym momencie) przy braku woli po ich stronie, aby obciążać przypadkowe osoby. Składane zeznania były spójne, korelowały ze sobą. Z zeznań tych jednoznacznie wynikało, że oskarżony A. C. posługiwał się nożem (grożąc nim pokrzywdzonym) podczas zdarzeń opisanych w pkt. I sentencji wyroku.

Ustalenie to zostało odzwierciedlone w subsumpcji czynu z pkt. I jako odpowiadające przestępstwu rozboju kwalifikowanego z art. 280 § 2kk.

W ten sam sposób należy ocenić zeznania pokrzywdzonych odnośnie czynu z pkt. II dotyczącego A. C. (1), również one zachowały należyty miernik obiektywizmu, nie były nastawione na obciążanie przypadkowych osób, korelowały z zeznaniami innych świadków niezainteresowanych w sprawie – funkcjonariuszy policji. Podzielić należy argumentację Sądu Okręgowego, iż nie budzi wątpliwości, że oskarżony A. C. (1) w momencie zatrzymywania go przez funkcjonariuszy policji wypowiedział groźby pod adresem

O. S. ( wobec której wykonywał także gesty) , J. S. oraz małoletniej N. S.. Biorąc pod uwagę przebieg zdarzenia na przystanku (...), widoczną agresję ze strony oskarżonego, dynamikę zdarzeń, pokrzywdzeni mieli powody obawiać się, że wypowiedane przez A. C. (1) groźby mogą zostać spełnione.

W odniesieniu do obu apelacji dodać należy, iż ciąg zebranych dowodów pozwolił na dokonanie logicznie uzasadnionych ustaleń faktycznych. Wyjaśnienia oskarżonych i zeznania świadków zostały prawidłowo ocenione, a ich ocena zasadnie uargumentowana. Dodatkowo, odnośnie zarzutów obrazy art. 7 kpk - dla kompletności rozważań - przywołać należy, iż obraza przepisów postępowania (error in procedendo) tylko wtedy stanowi uchybienie, jeżeli mogła mieć wpływ na treść orzeczenia. Błąd w procedowaniu odnosi się więc tylko do tych ustaleń faktycznych, w oparciu o które sąd wydaje orzeczenie. Toteż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien zasadnie zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd, oceniając zebrany materiał dowodowy. W przypadku niniejszej apelacji obrona polemizuje z oceną dowodów dokonaną przez Sąd.

Kolejno należy się odnieść do zarzutów zawartych w apelacjach obrońców odnośnie kosztów sądowych orzeczonych w wyroku Sądu I instancji. Niewątpliwie nie zachodziły zasady słuszności aby oskarżonych zwolnić od ponoszenia kosztów sądowych w



postępowaniu przed Sądem I instancji. Obydwaj oskarżeni są osobami młodymi, zdolnymi do pracy zarobkowej, a orzeczone kary pozbawienia wolności nie są karami długotrwałymi. Z uwagi na brak orzeczenia o kosztach wynagrodzenia obrońcy z urzędu adw. M. B. - za reprezentowanie oskarżonego przed Sądem I instancji, Sąd odwoławczy rozstrzygnął w tym zakresie postanowieniem.

Wniosek

Wnioski zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego M. G. (1):

1) o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie M. G. (1) od przypisanego mu w punkcie I (pierwszym) wyroku czynu,

ewentualnie

2) o uchylenie w całości wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie,

3) niezależnie od powyższego, o zmianę zaskarżonego wyroku co do punktu XII (dwunastego), poprzez zwolnienie M.

G. od kosztów sądowych przed Sądem I instancji,

4) o zwolnienie M. G. (1) w całości od kosztów sądowych przed Sądem II instancji.

Wnioski zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego A. C. (1):

w zakresie pkt I

uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu, przy wyeliminowaniu z opisu czynu

# zasadny

# częściowo zasadny

# niezasadny

# zasadny

# częściowo zasadny

# niezasadny

przestępstwa, posługiwania się przez oskarżonego nożem i tym samym wnoszę o zmianę kwalifikacji prawnej czynu i uznanie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 13 §1 kk w związku z art. 280 §1 kk w zbiegu z art. 280 §1 kk.w zw. z art. 11§ 3 kk.

w zakresie pkt II

uniewinnienie oskarżonego.

A nadto w zakresie kosztów postępowania o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie na rzecz adw. M. B. kosztów tytułem nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu od Skarbu Państwa za postępowanie przygotowawcze, przy uwzględnieniu, że obrońca brał udział w trzech czynnościach procesowych na etapie postępowania przygotowawczego (przesłuchania pokrzywdzonych, okazanie, oraz czynności w postaci końcowego zaznajomienia się z materiałami postępowania), tj. o zasądzenie wynagrodzenia obrońcy z urzędu powiększone o 60 % (20 % - analogicznie jak za rozprawę trwającą więcej niż jeden dzień), tj. 480 zł netto (300 zł oraz 180 zł)

za postępowanie sądowe w I instancji, przy uwzględnieniu ilości dni rozprawy, tj. 960 zł (600 zł oraz 360 zł)

łącznie za etap do II instancji 2160 zł netto przy uwzględnieniu 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Ponieważ zarzuty zawarte w apelacjach obrońców okazały się niezasadne – w konsekwencji nie uwzględniono wniosków złożonych w apelacjach, poza rozstrzygnięciem w przedmiocie obrony z urzędu oskarżonego A. C. (o czym orzeczono odrębnym postanowieniem).	

<b>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<b>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>	
<b><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></b>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wyrok skazujący A. C. (1) i M. G. (1) oraz rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Ponieważ zarzuty apelacji okazały się niezasadne, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, eliminując z opisu czynu przypisanego oskarżonym słowa: „zadanego przez A. C. (1)”.	
<b><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></b>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
<b>Zaskarżony wyrok w pkt. I zmieniono w ten sposób, że z opisu czynu wyeliminowano słowa „zadanego przez A. C. (1)”.</b>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Ze zgromadzonego materiału dowodowego (któremu to dano wiarę) wynikało, że otwartą dłonią w twarz uderzyła S. S. (1) inna osoba, aniżeli oskarżony A. C. (1).	

<b><u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u></b>		
<b><u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u></b>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

<b><u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u></b>	
<b><u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u></b>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<b>6. Koszty Procesu</b>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.4.5.	W postępowaniu odwoławczym – bacząc na dotychczas nałożone na oskarżonych zobowiązania w przedmiocie kosztów procesu – oskarżeni zostali zwolnieni od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, z uwagi na stan majątkowy, aktualnych brak dochodów i fakt, że pozostawali w izolacji jako tymczasowo aresztowani. O kosztach obrony z urzędu każdego z oskarżonych Sąd orzekł na podstawie art. 618 §1 kpk przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

<b>7. PODPIS</b>	
Katarzyna Capałowska  Marzanna A. Piekarska - Drażek Ewa Gregajtys	
<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. G..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o winie i kosztach postępowania.		
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		

<b>1.4. Wnioski</b>				
#	Uchylenie (alternatywny)	#	zmiana	

<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>				
Kolejny numer załącznika	2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. C..			
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o winie i kosztach postępowania.			
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>				
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości			
# w części	#	co do winy		
#	co do kary			
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia			
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa			



	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana